

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Nathalie Lind):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om bevarelse af Tårnby politikreds [af Wamberg m.fl.].

(Andre selvst. forslag nr. XXXII. Fremset 19/11 75).

Forslaget sattes til forhandling.

Justitsministeren (Orla Møller):

Som det vil være almindelig bekendt, har strukturudvalget vedrørende politiet i sommer i år afgivet en betænkning om politikredsinddelingen i hovedstadsområdet. Den debat, der indtil nu har været om denne betænkning, har hovedsagelig været koncentreret om en del af betænkningens indhold, og for at give mulighed for at bringe debatten ind på alle de problemer, som betænkningen behandler, vil jeg i korte træk opridse baggrunden for udvalgets arbejde samt omtale betænkningens hovedkonklusioner.

I 1972 behandlede vi her i folketinget et forslag om rets- og politikredsinddelingen. I den daværende justitsministers lovforslag blev det foreslået at sammenlægge Tårnby og Københavns politikredse. Under forhandlingen i folketingets retsudvalg opnåedes der imidlertid bred enighed om at udskyde spørgsmålet om en sammenlægning af de to politikredse. Udvalget anfører herom i sin betænkning over lovforslaget — jeg citerer fra Folketingstidende 1971-72, tillæg B. sp. 2303:

„Udvalget finder, at spørgsmålet om nedlæggelse af Tårnby retskreds“ — her er der altså tale om politikredsen — „bør udskydes, indtil den kommunale struktur i Københavnsområdet er endeligt fastlagt. Justitsministeren har oplyst, at der, indtil spørgsmålet er afgjort, ikke vil blive opført hverken politigård eller retsbygning i kredsen.“

I sommeren 1973 blev den endelige kom-

munale struktur for hovedstadsområdet fastlagt bl. a. ved beslutningen om oprettelse af et hovedstadsråd. Strukturudvalget begyndte herefter som forudsat af retsudvalget en analyse af politikredsstrukturen i hovedstadsområdet. Denne undersøgelse er afsluttet med afgivelsen af betænkningen til mig i juni måned i år. Udvalget foretog en nærmere undersøgelse af de 8 politikredse, som ligger i Københavns og Frederiksberg kommuner samt i Københavns amtsråds-kreds. Men udvalget tog også hensyn til de politikredse, som grænser op til de nævnte 8 kredse.

Udvalget har delt undersøgelsen op i to hovedafsnit, dels vedrørende politikredse 1-7, dvs. København, Frederiksberg, Gentofte, Lyngby, Gladsaxe, Hvidovre og Glostrup politikredse, dels vedrørende problemerne på Amager.

For så vidt angår det første undersøgelsesområde, peger udvalget bl. a. på, at befolkningsudviklingen i disse politikredse i det væsentlige er foregået som forudsat ved kredsens oprettelse i 1960. Prognoserne for befolkningsudviklingen er usikre, men udvalget har ikke fundet grundlag for, at der på nuværende tidspunkt gennemføres en kredsomlægning i disse områder. Udvalget har i den forbindelse også lagt vægt på, at kredsens afgrænsning er sammenfaldende med de primærkommunale grænser, og at deres størrelse er tilstrækkelig til at opretholde et selvstændigt dagligt politiberedskab.

I stedet for en sammenlægning af nogle af kredsene peges der på mulighederne for opnåelse af en større elasticitet i polititjenesten ved at udvide samarbejdet kredsene imellem. Udvalget har i særlig grad koncentreret undersøgelsen omkring de specielle forhold ved Frederiksberg politikreds, der jo helt er omsluttet af Københavns politikreds. En sammenlægning af disse to kredse vil medføre en mærkbar personalemæssig effektivitetsforøgelse samt en mere hensigtsmæssig afgrænsning af stationsdistrikterne i området, selv om Frederiksberg politistation utvivlsomt må opretholdes.

Når udvalget alligevel har stillet spørgsmålet om nedlæggelse af Frederiksberg politikreds i bero, sker det under den forudsætning, at der sideløbende med det almindelige samarbejde inden for hovedstadsområdet

[Justitsministeren.]

bliver etableret et særlig snævert samarbejde mellem Frederiksberg og Københavns politikredse. Lykkes dette ikke, anfører udvalget, må spørgsmålet om sammenlægning overvejes på ny.

For så vidt angår Tårnby politikreds har udvalget særligt fremhævet følgende hovedsynspunkter: den u hensigtsmæssige geografiske opdeling af Amager, det befolkningsmæssige underlag for Tårnby politikreds, den politimæssige betjening af området samt muligheden for at opnå besparelser i forbindelse med en sammenlægning af Tårnby og Københavns politikredse. Den eksisterende opdeling af Amager i 3 politidistrikter, nemlig Tårnby politikreds, Københavns politikreds station 4 og lufthavnsområdet, er set fra et polititeknisk synspunkt u hensigtsmæssig. Særlig placeringen af Københavns lufthavn, der danner en kile på tværs af Tårnby politikreds, fører til en geografisk meget u hensigtsmæssig opdeling af denne politikreds.

Denne u hensigtsmæssige geografiske opdeling bør ifølge udvalget ikke opretholdes, fordi den medfører et ikke ubetydeligt spild af såvel personel som materiel. Såvel ud fra økonomiske som ud fra sikkerhedsmæssige betragtninger er det efter udvalgets opfattelse fortsat nødvendigt at lade Københavns lufthavn henhøre under Københavns politi. En løsning af de geografiske problemer vil herefter kun kunne opnås ved en sammenlægning af de to politikredse.

Da Tårnby politikreds blev oprettet i 1960, havde den et indbyggerantal på ca. 50.000, og ifølge beregningerne dengang skulle kredsen i dag have haft et indbyggertal på ca. 80.000. Men det faktiske tal er kun ca. 55.000 indbyggere. Kredsen har et betydeligt mindre befolkningsunderlag end gennemsnittet for provinspolitikredse og et meget mindre befolkningsunderlag end det, som er anset for nødvendigt for de storkøbenhavnske stationsdistrikter.

Også på denne baggrund foreslår udvalget, at Tårnby og Københavns politikredse bliver sammenlagt. Ved en sådan sammenlægning vil der ifølge udvalget blive skabt mulighed for en betydelig bedre politimæssig betjening af hele Amager, og det politipersonale, som vil blive stationeret i området, vil kunne udnyttes bedre, end tilfældet er i

dag. Patruljeringen, både gående og kørende, vil kunne blive betydelig forbedret, idet man efter en sammenlægning vil kunne disponere over de meget store politistyrker i Københavns politikreds. Man vil endvidere også opnå den fordel, at man, hvis der opstår uro eller vanskeligheder i et bestemt område, kan sætte ind med en massiv patruljeindsats i det pågældende område.

Udvalget peger også på, at en sammenlægning af de to politikredse vil muliggøre en årlig lønreduktion på godt 4 mill. kr., og at der på anlægsbudgettet vil kunne opnås en samfundsøkonomisk besparelse på 17 mill. kr.

Det er bl.a. på denne baggrund og under disse forudsætninger, at strukturudvalget, der består af repræsentanter for alle større personalegrupper i politiet, enstemmigt har foreslået en sammenlægning af Tårnby og Københavns politikredse.

Som min opfattelse vil jeg gerne fremhæve, at jeg kan tilslutte mig strukturudvalgets opfattelse om nødvendigheden af i den kommende tid nøje at følge udviklingen i hele hovedstadsområdet med henblik på en samlet løsning af områdets politimæssige strukturproblemer. Ikke mindst i en tid, hvor der fra mange sider fremsættes krav om en forbedret politimæssig betjening, finder jeg, at strukturudvalget berører noget helt centralt, når det fremhæves, at et område, der lægger beslag på en meget stor del af politistyrken, må organiseres på bedst mulig måde.

Jeg finder det u hensigtsmæssigt, som det er tilfældet med det foreliggende forslag til folketingsbeslutning, på forhånd at træffe bestemmelse om, hvad der ikke skal gøres med en bestemt politikreds inden for dette område, og jeg må i konsekvens heraf udtale, at jeg ikke kan støtte det fremsatte forslag.

Jeg vil gerne ganske kort sige, at som et generelt princip kan noget sådant ikke lade sig gøre, men da jeg føler mig overbevist om, at der er mange og alvorlige problemer yderligere at drøtte, så vil jeg foreslå det udvalg, som har arbejdet med tingene, at tage hele problematikken for hele Københavnsområdet op til en fornyet behandling; og om disse ting vil jeg naturligvis informere udvalget, når arbejdet er i gang.

Ejler Koch (S):

Det foreliggende forslag til folketingsbeslutning om bevarelse af Tårnby politikreds er unægtelig en interessant nydannelse i folketingets arbejdsform. Vi har været vant til, at fremskridtspartiet har fremsat forslag til folketingsbeslutninger om afskaffelse og ophævelse af mange ordninger — mange ordninger, som et flertal her i tinget har været glade og tilfredse med. Det giver selvfølgelig en vis mening, hvis man ønsker tingene ændret, at fremsætte forslagene, men hvis man også nu og fremover skal til at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om ting, som man ønsker bevaret, så bliver det vist ikke nemt at få plads til vigtige sager her i folketinget.

Allerede af den grund, at jeg finder det meningsløst at fremsætte forslag til folketingsbeslutninger om at bevare eksisterende forhold, kan vi ikke medvirke til dets gennemførelse. Man kunne jo spørge: hvorfor fremsætter man ikke forslag til folketingsbeslutninger om f.eks. en række af de andre betænkninger, der foreligger om ændringer af bestemmelser i retsplejeloven? Det her drejer sig jo om en ændring i retsplejeloven. Det forekommer mig at være en besynderlig fremgangsmåde, der formentlig hovedsagelig er motiveret med, at man tror, der kunne være nogle billige stemmer at hente på Amager — dér må forslagsstillerne jo så gøre, som de vil.

For så vidt angår selve spørgsmålet om Tårnby politikreds, da er jeg meget enig med ministeren i, at forslaget til en ny politikredsinddeling i hovedstadsområdet nok trænger til en bredere og dyberegående vurdering, inden der er mulighed for at tage stilling til det. Jeg føler mig i hvert fald ikke ved gennemlæsning af betænkningen overbevist af de konklusioner, man har draget på grundlag af det indsamlede materiale, og jeg kan derfor for socialdemokratiet sige, at vi er meget tilfredse med, at ministeren har givet udtryk for, at han slet ikke agter at foretage sig noget, før vi får nogle bredere overvejelser og samlede overvejelser om, hvad der skal ske med politiarbejdet i hele hovedstadsområdet. Det forslag, ministeren her har fremsat, har vores fulde støtte.

På den anden side må man selvfølgelig

også sige, at hvis man går ind i sådan et undersøgelsesarbejde, så er undersøgelsesarbejdet jo meningsløst, hvis man på forhånd erklærer, at det skal ende med et bestemt resultat. Så kunne man lige så godt lade være. Derfor kan socialdemokratiet selvfølgelig ikke love for tid og evighed, at Tårnby politikreds skal blive ved med at eksistere, hvis der skal ske en samlet omlægning af politiarbejdet i hovedstadsområdet. Men vi finder i hvert fald ikke på det foreliggende grundlag, at der er tilstrækkeligt materiale til at træffe en beslutning, og derfor er vi taknemmelige for, at ministeren vil foretage disse brederegående undersøgelser.

Biltzing (V):

Det er jo en noget ejendommelig situation, folketinget er i, når fremskridtspartiet med sit forslag til folketingsbeslutning i realiteten foreslår at bevare gældende ret. Der findes særdeles mange retsregler, som jeg holder særlig meget af, og jeg kunne jo fremsætte en lang række forslag til folketingsbeslutning, hvor regeringen opfordres til ikke at fremsætte forslag til ændring af disse retsregler. Det samme kunne hvert enkelt medlem gøre med hensyn til sine favoritreger, og så ville vi jo have rigeligt at gøre. Uanset om man er enig eller uenig i indholdet af forslaget, så kan det ikke undgås, at det springer i øjet, at forslaget er inderlig overflødigt og således er en tom demonstration fra fremskridtspartiets side — men det er vi jo så vant til efterhånden.

Det havde jo ingen hast med denne debat. Man kunne sagtens have ventet, indtil — og hvis — justitsministeren havde fremsat forslag om sammenlægning af Tårnby og København politikredse. Indtil et sådant forslag eventuelt blev vedtaget, vil Tårnby politikreds jo blive ved med at bestå.

Men nu er modforslaget altså fremsat, og jeg skal så på venstres vegne gøre nogle bemærkninger til det.

Der er tre ting, venstre lægger særlig vægt på ved en afklaring af spørgsmålet om, hvorvidt Tårnby politikreds skal sammenlægges med Københavns politikreds eller ej. For det første dette, at forudsætningen for et godt politi ikke alene er et spørgsmål om effektivitet, men om en kombination af

[Biltzing.]

politiets effektivitet og den lokale befolknings kontakt til sit politi, altså tillidsforholdet. Her bemærker man dels, at Tårnby politikreds fungerer ganske effektivt — man har f. eks. en højere opklaringsprocent end i København — dels at den lokale befolkning på mange måder klart har tilkendegivet, at den ønsker sin politikreds bevaret. Det er ikke så underligt, for hvad bliver der af kontakten til politiet, når en politikreds for 56.000 indbyggere sammenlægges med en politikreds for 555.000 indbyggere?

Den effektivitetsforbedring, som man mener at kunne opnå ved en sammenlægning, vil altså ske på bekostning af den lokale befolknings nære forbindelser til sit politi. Men den samme effektivitetsforbedring mener jeg vil kunne opnås igennem et endnu snævrere samarbejde politikredsen imellem, altså uden at en sammenlægning er nødvendig.

For det andet er venstre ikke glad for store enheder, når det gælder den offentlige service til borgerne. En politikreds og underretskreds — de to ting hører jo sammen — for over 600.000 indbyggere anser vi på ingen måde for at være en lykke. Tårnby politikreds er med sine 56.000 indbyggere en velafgrænset enhed, og det må i den forbindelse fremhæves, at selv om det er således, at Tårnby politikreds er den mindste i hovedstadsområdet, så er den jo ingenlunde landets mindste. Men for de mindre politikredse har strukturudvalget tidligere udtalt, at hensynet til borgerne ikke tilsiger sammenlægning til større enheder. Heri er venstre enig, og vi fremhæver, at det tilsvarende synspunkt også har gyldighed over for Tårnby politikreds.

Endelig for det tredje fremhæver strukturudvalget de besparelser, der kan opnås ved en sammenlægning, men de opstillede besparelser, der skulle beløbe sig til 17 mill. kr. i sparede anlægsudgifter ifølge strukturudvalget, holder ikke for en nærmere kritisk vurdering.

Af disse grunde kan venstre således ikke gå ind for tanken om at sammenlægge Tårnby og Københavns politikreds, og vi kan med mine øvrige ledsagende bemærkninger tilslutte os det foreliggende forslag til folketingsbeslutning.

Gudme (RV):

Jeg kunne sådan set godt følge de to tidligere ordførere i deres bemærkninger om den noget særprægede form, som hr. Wamberg har valgt ved at fremsætte dette forslag til beslutning, hævde den moralske pegefinger og sige, at det er ikke måden at gøre det på. På den anden side må vi jo erkende, at der findes mange mere eller mindre trekantede eller firkantede måder at bringe et spørgsmål, der er oppe i den offentlige debat, ind i folketingssalen på. Nu har man altså valgt en særlig besynderlig en, men på en eller anden måde og på et eller andet tidspunkt var spørgsmålet jo alligevel kommet her, og nu er det her altså.

Jeg vil gerne sige med det samme, at den betænkning, som strukturudvalget har afgivet, nr. 742, efter min bedømmelse og den radikale gruppes bedømmelse ikke har tilført debatten noget afgørende argument, der ændrer det standpunkt, som vi indtog, da vi i foråret 1972 afgav betænkning over det samlede forslag til ændring af rets- og politikredsgrænserne og i den forbindelse også udtalte os om Tårnby. Vi udtalte os på en lidt kompromispræget måde, nemlig sådan, at man skulle vente og se, hvad resultaterne af de forskellige forhandlinger om kommunalproblemer i hovedstadsområdet blev. Men i virkeligheden var for vort vedkommende deri indbygget, at medmindre der skete dette, at Amagerkommunerne ikke fortsat skulle leve videre som selvstændige kommunale enheder, så burde også Tårnby politikreds opretholdes. Amagerkommunerne lever videre, i hvert fald 2, hvor der tidligere var 3, og der er intet, der tyder i retning af, at der vil finde en sammenlægning sted mellem de to Amagerkommuner og Københavns kommune. Derfor må resultatet for vort vedkommende blive også dette; at Tårnby politikreds bør opretholdes som selvstændig politikreds.

Jeg sagde før, at der er intet af argumenterne, der har overbevist os. Der er ét af argumenterne, der kunne være grund til måske at drøfte lidt nærmere, og det er det argument, der går ud på, at der vil kunne spares 4,5 mill. kr. ved at nedlægge politikredsen. Jeg vil her blankt bekende, at vi tror ikke på det. Vi tror ikke på, at man ved en nærmere gennemregning eller — hvad jeg ikke tror bliver tilfældet — ved senere

[Gudme.]

at konstatere, hvordan det gik, hvis Tårnby og Københavns politikreds blev sammenlagt, ville kunne konstatere en besparelse på 4,5 mill. kr. om året.

Derimod er der én ting, som jeg synes der er grund til at fremhæve, og det er spørgsmålet om Tårnby retskreds. Da vi skrev betænkning i 1972, kom politikredsen med i en parentes til spørgsmålet om retskredsen. Når vi drøfter det i dag, så hænger retskredsen jo i virkeligheden ved i sin egen parentes bag ved politikredsen. Det skinner igennem i betænkningen fra strukturudvalget — og vi kan meget vel regne med, at man vil sige, at har man sagt A, så har man også bagefter pligten til at sige B — at retskredsen også er med i dette spørgsmål. Det forekommer mig endnu mindre rimeligt, at man skulle skride til nedlæggelse af Tårnby selvstændige retskreds.

Jeg må beklage, at justitsministeren ikke har den samme absolutte opfattelse i dette spørgsmål. Men jeg forstår og sympatiserer med de vanskeligheder, som justitsministeren kan være i i dette spørgsmål. Der kan måske — skal vi sige det på den måde — være tale om visse familiehensyn i justitsministeriet, der gør, at justitsministeren udtrykker sig blidt i denne sag.

Jeg må i øvrigt sige, at til det, der blev justitsministerens konklusion, kan jeg ikke have noget af indvende, nemlig at man skal overveje, om der er samarbejdsmuligheder mellem Tårnby og de andre politikredse i hovedstadsområdet og så Københavns politikreds. Vi har jo erfaret efter 1972, at i de tilfælde, hvor man fik lagt en mindre politikreds ved siden af en større, har man med hensyn til patruljering og på andre områder kunnet få gode resultater ud af samarbejdet imellem den større og den mindre politikreds. I så henseende er vi positive. Hvis resultatet af en fornyet overvejelse i strukturkommissionen skulle blive, at der er gode samarbejdsmuligheder mellem København og Tårnby politi, så skal de naturligvis udnyttes, men de skal udnyttes sådan, det understreger jeg, at Tårnby lever videre som en selvstændig politikreds.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg vil godt have lov til at begynde med nogle enkelte bemærkninger om den for-

melle del af forslaget, nemlig det at det overhovedet er kommet frem. Det ville være betænkeligt, hvis vi i almindelighed skulle fremkomme med forslag om, hvad vi ikke skal gøre. Jeg havde nær sagt: kunne vi bare blive enige om det, vi skulle gøre. Hvis vi nu skal blive enige om det, vi ikke skal gøre, så tror jeg nok, vi er ved at nå lidt langt ud.

Forholdet er det, at dette forslag er overflødigt for mig at se. Jeg rejste et spørgsmål i oktober og fik justitsministerens besvarelse, og i den forbindelse blev det oplyst, at ministeren endnu ikke havde sluttet sine overvejelser med hensyn til spørgsmålet om Tårnby politikreds. Jeg kan for materiens vedkommende i høj grad henholde mig til den ordveksling, jeg havde med ministeren — sp. 690 ff. — dengang spørgsmålet blev besvaret. Det endte med, at ministeren ikke havde sluttet sine overvejelser, og nu har vi i dag fået at vide, at ministeren faktisk har sluttet sine overvejelser, nemlig sagt på den milde og blide, fine måde, han kan sige det på, at han sender det hjem til fornyet behandling, han kan ikke bruge det, der ligger. Det forstår jeg meget godt, for der var heller ikke nogen af os andre, der mente det kunne bruges, og det markerede vi, da en hel række partirepræsentanter talte på et tværpolitisk møde ude i Tårnby ret kort tid efter at dette spørgsmål havde været fremme. Dermed var det i grunden tilkendegivet, hvordan dette folketing ville stille sig, hvis der skulle komme et forslag frem om at nedlægge Tårnby politikreds, for der var givet til kende, at der faktisk var dækning for at bevare kredsen. Derfor kan jeg også forstå — om det har været medvirkende dertil ved jeg naturligvis ikke — at ministeren nu har besluttet sig for at lade spørgsmålet gå ind i overvejelser på ny hos strukturudvalget med henblik på en videregående samordning af forholdene i hovedstaden. Det kan jeg naturligvis ikke have noget imod.

Jeg har blot den ene ting at sige om det, at jeg tror man skal være forsigtig med at nedlægge politikredse, der ligger som en afsluttet enhed. Det gør kredsen i Tårnby med den geografiske beliggenhed, der er. Jeg kender lufthavnsproblemet, det har vi rørt ved, da spørgsmålet var fremme. Jeg siger det også af den grund, at Frederiksberg po-

[Hagen Hagensen.]

litikreds blev draget ind i overvejelserne. Den har jeg måske et særligt kendskab til fra den tid, jeg har levet der. Det er et afgrænset felt, og jeg forstod på ministeren, at i så fald kunne der være tale om, hvis man skulle ændre på disse forhold, at man kom til at skære noget over, der også kommunalt hører sammen. Jeg tror, det er meget vanskeligt at have med at gøre.

Men der står gode ting i den betænkning, som vi drøfter her. Der står nemlig det, at man kan videreudbygge samarbejdet inden for Københavns politi med de omkringliggende politikredse. Det er noget, vi ved er på trapperne, vel allerede er kommet til udførelse, og det synes jeg er godt. Men jeg tror også, man skal sørge for at bevare den nærhed, som befolkningen bør have til sit politi, således at den kan føle sig tryk og har kort afstand til det politi, som man rent faktisk mange gange har behov for at drøfte den ene eller den anden ting med.

Jeg vil sige endnu en ting til slut. Jeg hører til blandt dem, der søger at nå frem til, at vi får en større politidækning, så forholdene kan blive mere trygge for befolkningen. Jeg holder også på, at der skal være nærhed mellem befolkningen og dens politi. Derfor må der antageligvis også i dette spor følge, at vi må se på at få forholdene klaret, således at lokaleforholdene kan komme i orden. Vi ved, at kommunerne ude på Amager gerne vil være med til at løse problemerne, således at man næppe behøver at bygge, men kunne få klaret forholdene på en rimelig og fornuftig måde. Så måtte retskredsen sikkert også se at komme derud, for nærheden mellem borgerne og det politi og den retskreds, de hører til, er nu et gode. Så skal de i hvert fald kun henvende sig ét sted inden for deres nærhed.

Jeg har hermed givet til kende, at alt det, der står i forslaget materiel, det er vi enige i, men vi finder egentlig, at det var overflødig at få det frem nu. Jeg tror nemlig, der var sket akkurat det samme, hvad enten det var kommet frem eller ej. Der var ikke kommet noget forslag nu om at nedlægge Tårnby politikreds.

Poul Dam (SF):

Jeg vil gerne lykønske fremskridtspartiet med den ny linje, man her har lagt med at

fremstøtte forslag om det, man ikke ønsker ændret. Hvis det kan anses for linjen i fremtiden, så vil folketingset blive sparet for meget overflødig arbejde med alle de andre forslag, men én svale gør vel desværre ingen sommer.

Med hensyn til materien, så er vi enige i, at Tårnby politikreds bør bevares.

Der er fremsat forskellige bemærkninger her, som jeg gerne vil kommentere. Man siger, at dette er overflødig, vi behøvede slet ikke at snakke om det, der foreligger jo ikke noget forslag fra justitsministeren på dette område endnu, der er kun nogle foreløbige overvejelser, en betænkning og alt sådan noget.

Jeg tror nok, vi må gøre os klart, at folk mange steder har fornemmelsen af, at de bliver regeret med. Det foregår ved, at nogle embedsmænd og måske også nogle politikere går i gang med et eller andet forslag. Når dette forslag foreligger i betænkingsform, så står der i aviserne, at nu skal det og det gennemføres, som om det, at det bare stod som forslag i betænkningen, var udtryk for, at nu skulle det laves. Og så kommer der ganske naturligt en stemning i den befolkning, der er berørt. Man tror, at nu er løbet kørt, nogle fortvivler og gør ikke noget ved det, andre fortvivler og protesterer. Tingene løber i begge tilfælde ind i et uheldigt leje.

Jeg tror, vi på et eller andet tidspunkt må finde frem til nogle former for beslutningsprocessen i dette samfund, hvor de mennesker, som sagerne direkte daglig nært vedkommer, kommer med på råd og virkelig får fornemmelsen af, at de er medbestemende, således at det hele ikke bliver et spil mellem embedsmænd og politikere, og så vågner folk op en morgen til den tidligste radioavis — der derefter bliver gentaget hver time dagen igennem — og hører om nogle beslutninger, som ingen har spurgt dem om, og som de aldrig har ønsket.

Poul H. Møller (KrF):

Med hensyn til den måde, denne sag er kommet ind i folketingset på, skal jeg ikke sige ret meget andet, end at det er noget, der har presset på i den senere tid, fordi hele politipersonalet ude i Tårnby politikreds nu i 5 år har gået i uvidenhed om, om de var købt eller solgt, om de skulle flyttes fra deres arbejdsplads til et ganske andet sted. Enhver

[Poul H. Møller.]

kan sige sig selv, at det er en meget ubehagelig situation at være i, og derfor har en afgørelse måttet trænge sig mere og mere på. Det er vel en af årsagerne til, at vi i dag drøfter dette problem.

I 1950 blev de såkaldte birker, som det er oplyst af justitsministeren, delt i 6 selvstændige politikredse, og Tårnby politikreds var en af disse. Begrundelsen var dengang bl. a., at befolkningsunderlaget var stort nok til at det fandtes rimeligt at oprette disse kredse som selvstændige. Tårnby politikreds havde da ca. 50.000 indbyggere og har i dag godt 55.000 indbyggere, er altså i den mellemliggende tid vokset med 10 pct. Ikke desto mindre foreslog man allerede i 1970 at inddrage Tårnby politikreds under København, idet man påstod, at der heri skulle ligge en rationaliseringsgevinst. Af hensyn til den da forestående kommunesammenlægning blev planerne om inddragelse af kredsen udsat, men nu har så det af justitsministeriet nedsatte strukturudvalg barslet med en betænkning, der anbefaler nedlæggelse af Tårnby politikreds som den eneste af seks nye kredse i Københavns amt.

Dette til trods for at man i de mellemliggende år har gjort erfaringer, der så langt fra i ét og alt taler om succes eller om kæmpebesparelser ved øvrige sammenlægninger af politikredse her i landet såvel som i udlandet, men derimod om tab i form af afstand og fremmedgørelse af de store politistationer over for den befolkning, som man skal betjene, og som det er så vigtigt at have en god kontakt med.

Til trods for at Tårnby politikreds i de 15 år, den som selvstændig har fungeret, har gjort dette til befolkningens fulde tilfredshed, hvorfor der i kredsens to kommunalbestyrelser med begge borgmestre i spidsen enstemmigt — samt i øvrigt bakket op af befolkningen — harmdirrende er protesteret imod disse planer, som man ser vil give kredsens indbyggere en væsentligt ringere politimæssig betjening.

Og endelig til trods for, at Tårnby kommune har stillet i udsigt ved store byggeplaner at inkorporere en ny hovedstation for det lokale politi på særdeles gunstige vilkår.

Når man i denne forbindelse har talt om, at Tårnby politikreds skulle være for lille

til fortsat at bestå som selvstændig, så må man vel også have lov til omvendt at spørge, hvornår en politikreds er for stor. Som omtalt var Tårnby politikreds stor nok i 1950 med sine 50.000 indbyggere. Nu er den altså for lille med sine 55.000, måske nærmere 56.000 indbyggere.

Storebror, Københavns politi, har måttet døje med sammenlægningen lokalt. Den næste forestående samling drejer sig således om en nedlæggelse af station 6, Fælledvejens station, hvis distrikt fremtidig skal høre under den i forvejen største kreds, station 8, Tomsgårdsvej. Der påtænkes bygget en mammutstation på arealet Hulgårdsvej-Borups Allé. Om dette blot et citat fra et lokalblad, Grøndals avis, fra i forgårs den 10. december, hvor fællestillidsmanden fra station 8, overbetjent Laustsen, bl. a. siger i et interview:

„Det er kærkomment for personalet at få nye lokaler, men jeg stiller mig skeptisk over for tanken om en stor politikreds. Et planlægningsudvalg vedtog i 1969, at København skal deles op i 5 politikredse mod tidligere 9, men det er beslutninger, der er taget hen over hovedet på både personalet og befolkningen. Administrative beslutninger taget uden hensyn til brugerne. Formentlig også beslutninger, som ikke er i stand til at vinde gehør i borgerrepræsentationen.“

Han siger videre:

„Opførelsen af en politistation er for mig at se en magtkoncentration og en fremmedgørelse over for den lokale befolkning.

— Den nære kontakt, som jeg er overbevist om er så vigtig, forsvinder. Folk skal vide, at der ligger en politistation i umiddelbar nærhed af deres hjem. For selv om patruljevognene kommer hurtigt, er det ikke nok.“

Det er, hvad en politimand i, om jeg så må sige det pulveriserende liv selv taler om, og det er nøjagtigt det samme, man nu har villet gøre over for befolkningen i Tårnby: trække ned over hovedet på dem en ordning med inddragelse af stationen under Københavns politi.

Det vil vi ikke være med til i kristeligt folkeparti, og jeg er også glad for, at justitsministeren i dag efter mange og drøje overvejelser har besluttet sig til at sende

[Poul H. Møller.]

denne betænkning tilbage til strukturudvalget til fornyet overvejelse og fornyet undersøgelse.

Hanne Reintoft (DKP):

Vi har jo i den senere tid haft andre sager om nedlæggelse af stationer og politikredse, og jeg tror nok, vi må tage til efterretning, at det er noget, der på en eller anden måde virker uheldigt for befolkningen. Når vi snakker politik ude omkring på møder, så snakker vi vel næsten alle sammen om decentralisering, det nære samfund og nærdemokrati, og der er måske ikke noget at sige til, at folk tror, vi mener det alvorligt, uagtet vi måske ikke altid uddyber, hvad det er vi har tænkt os.

Befolkningen her har jo taget aktiv stilling for at bevare deres politikreds i Tårnby. De har meget klart ikke ønsket at få de administrative myndigheder så langt væk, at al personlig kontakt ødelægges og bureaukratiet vokser. Vi ved vel også herinde, at netop den fjerne kontakt meget tit giver mere bureaukrati end den nære.

Nu skal det samtidig siges, at kommunisterne her i folketinget ikke hører til disse lov-og-orden-folk, der uophørligt snakker om mere politi på vejen. Hvis vi skulle diskutere en forbedring og en udvidelse af politiet, så blev det noget med en demokrativering af hele politietaten, en bedre folkelig udvælgelse af politifolkene og en helt anden uddannelse til at yde service og hjælp i stedet for på mange måder at deltage i samfundets undertrykkelsesapparat.

Ikke desto mindre ligger det klart, at nedlæggelse af politikredsen i Tårnby vil betyde øgede besværligheder i et tæt befolket område, og at fjernt politi nok ikke kan have det kendskab til lokalforholdene, som er nødvendigt. Ud fra det har vi derfor også over for beboerne i Tårnby sagt, at vi gerne ville støtte, at politikredsen blev bevaret; men vi er selvfølgelig meget åbne over for det, justitsministeren siger om, at der først og fremmest skal tages en fornyet diskussion og skaffes nye oplysninger frem om hele området.

Jeg må dog til fremskridtspartiet sige, at det er altså originalt at se, at dette spareparti, som ellers altid er ude på at nedlægge alting, ikke har noget imod at yde en tem-

melig betydelig merudgift for at bevare en politikreds. Jeg er dødsikker på, at havde det været en social institution, så havde vi ikke set nogen som helst aktiviteter fra fremskridtspartiets side.

Tønnesen (CD):

Jeg skal ikke blande mig nøjere i formen, hvordan forslaget er kommet frem, for en kendsgerning er jo, at mange ting ligesom passerer forbi politikerne, og uanset om man er bekendt med, at den gode vilje er til stede, så er det ligesom de ikke bliver fanget. Her har man i hvert fald — det er min opfattelse — fanget en fugl i flugten. Så kan man bagefter måske tage tingene op til en nøjere overvejelse.

Det blev sagt fra ministerens side, at strukturudvalget har haft personalegrupperne med, men det må i hvert fald slås fast, at personalegrupperne hos politiet på Amager har ikke været med. Personalegrupperne i Tårnby politikreds har ikke deltaget i debatten i strukturudvalget om, hvorvidt kredsen skal nedlægges eller ikke.

Vores parti vil ikke være tilhængere af kredsnedlæggelsen, for så vidt angår Tårnby.

Strukturudvalget vedrørende politiet har igennem en del år gjort et virkelig godt stykke arbejde landet over, det hersker der ingen tvivl om, det bør der ikke herske tvivl om. Dette arbejde, som er gennemført landet over, har for mange af personalet betydet store personlige besværligheder, men det har ikke, og det bør man understrege, medført det, man nu om dage kalder for vilde strejker.

Når man skal bedømme strukturudvalgets arbejde for så vidt angår Tårnby politikreds, så forekommer det mit parti, at man her ikke har været heldige, det er ligesom der er nogle ting, man ikke har taget hensyn til. Man har ikke erindret sig det, man nu om dage kalder nærdemokrati. Det er moderne, men der menes noget med nærdemokratiet. Man har ligesom overset, at byerne omkring København, hvor borgerne har bosat sig, det er selvstændige byer, der hver især danner enheder, der svarer til noget i retning af en provinsby. Man kan blot gå til fodbold, boksekamp og mange andre ting, som har borgernes interesse, så vil man konstatere, at der er

[Tønnesen.]

et sammenhold. Og til dette sammenhold, dér hører et lokalt politi.

Man bør tænke på forskellen, når man kører omkring i denne storby, der hedder Storkøbenhavn. Når man kører fra København f. eks. ind i Tårnby — man kunne også køre ind i Hvidovre, Rødovre eller andre steder — så vil man øjeblikkelig konstatere en forskel, og det er da klart, fordi det er forskellige kommuner, der har opbygget deres kommuner.

Har man nøje overvejet hensynet til den forsagte borger, den forsagte borger, som har vanskeligt ved at gå hen det sted, hvor han skal? I samme øjeblik den forsagte borger er kendt med en politimand, så har han ingen vanskeligheder, for så går han hen til ham, og han går til ham med alverdens ting og får også svar og råd, så godt som politimanden nu formår. Men det kan jo kun lade sig gøre, hvis man har et politi, et lokalpoliti, som er tilstrækkeligt minded, på stedet.

Der kunne trækkes en hel masse andre forhold frem. Det skal jeg ikke gøre, for det er der ikke tid til ved denne lejlighed. Der er imidlertid en masse forhold, der taler for, at en velfungerende politikreds, hvor der er et personale, bør man ikke nedlægge. Jeg vil godt nok sige, at den ligger lige i underkanten af idealstørrelsen, men det er en velfungerende politikreds. Sådant en bør man bevare og styrke, for at den fremover kan fungere til tilfredshed for borgerne.

Af hensyn til borgerne på Amager og ikke mindst af hensyn til det personale, som i øjeblikket gør tjeneste ude i den politikreds, står det for mig og mit parti som noget meget vigtigt, at dette folketing nu hurtigt kommer frem til en beslutning, en beslutning, som borgerne og personalet kan forstå er en beslutning, som gælder.

Wilhjelm (VS):

Der har fra forskellig side været indvendinger mod den procedure, fremskridtspartiet har anvendt her. Det vil jeg ikke deltage i. Jeg synes, det er ved siden af. Det har jo vist sig i debatten, at der er nogle reelle problemer, og hvad proceduren så har været, og om man er vant til den, det burde være underordnet. Jeg tror ikke,

det er for meget sagt, at hvis ingen havde gabt op om denne her sag, så ville strukturudvalgets indstilling være blevet fulgt så at sige uden videre. Nu har det røre, der har været om den, vist ministeren, at det nok vil være en dødssejler at komme med det forslag, og det synes jeg er gunstigt, for det vil altid være lidt sværere at få nogen til at trække sig, når de først har lagt et forslag på bordet.

Jeg synes også, det er værd at pege på, at venstres, fremskridtspartiets, konservatives, kristeliges, radikales og for den sags skyld vores egen sympati for, at kredsen ikke nedlægges, jo ikke kommer ud af den blå luft, men at dem, der egentlig er at takke for det, det er beboerne derude selv. Det er deres fortjeneste, at denne sag er kørt på en måde, som formodentlig ender med, at den kreds ikke bliver nedlagt.

Jeg vil sige nogle få ord om argumenterne, der har været fremme, især fra justitsministerens side. Der blev argumenteret på det uhensigtsmæssige i Amagerområdets opdeling. Det kan da godt være, der er noget om det, og det kan vi godt være med til at kigge på, men det er jo ikke i sig selv nogen nødvendighed, at enten beholder man den politikreds på Sydamerger, eller også knalder man den sammen med hele den alt for store politikreds med 570.000 indbyggere i København.

Hvis man vil have Amager som en helhed — jeg er ikke sikker på det, det kan godt være, at de gældende kommunegrænser er en mere naturlig grænse, end broerne er, — hvis der er gode grunde til at tage Amager som en helhed, så er det jo ikke i sig selv nogen nødvendighed at knalde det sammen med hele resten af København. Tværtimod er der meget, der taler for i vores øjne, at den store 570.000 indbyggers kreds, København, simpelt hen er for stor til at opfylde nogle helt andre byplanmæssige, servicemæssige, decentraliseringsmæssige, fornuftige funktioner. Det var vel snarere sådan nogle ting, man skulle bryde op omkring, og det er vel også det, der i virkeligheden ligger i justitsministerens sende indstillingen tilbage til strukturudvalget, idet han beder det se på en helt anden opdeling af dette store område.

Der var også nogle argumenter fra justitsministeren om, hvad man ville opnå

[Wilhelm.]

i henseende til effektivisering, i henseende til politimæssig dækning på gaderne, centralisering, lov-og-orden og det, der råbes på alle vegne. Det er da muligt nok, at det ville man, selv om jeg heller ikke tror på de besparelser, man har stillet i udsigt ved en nedlæggelse. Men jeg synes, det er en sørgelig argumentation fra den socialdemokratiske justitsminister. Der er andre ting, der overhovedet ikke har været inde i debatten, i hvert fald ikke særlig konkret, og det er den mere civile service fra denne lokale kreds' side. Jeg kan ikke remse det hele op, men bare nævne, at efter de tal, vi har fået, så drejer det sig årligt om ca. 20.000 personhenvendelser, der går på nogle helt banale civile ting som f. eks. pas og bøger og bidragssager og vægtafgiftsrestancer og bevillinger og hittegoods og prøvenummerplader og den slags ting, der i virkeligheden er helt civile servicesager. Som det ligger nu, foregår behandlingen derude, men hvis man gennemførte omstillingen efter strukturudvalgets forslag, ville den blive fordelt på 9 politistationer — eller var det 8 — i Københavnsområdet, og over halvdelen af disse 20.000 personhenvendelser årligt skal i så fald ske på den anden side af broerne.

Det er for os at se nøgleproblemet i denne her historie og ikke spørgsmålet om lov-og-orden og mere politi på gaderne og det dér. Det er slet ikke det, det drejer sig om. Det drejer sig om forskellige holdninger til, hvordan en storby fungerer, simpelt hen, og her er politistationen, hvad angår disse civile sager, ikke spor anderledes stillet end alle mulige andre servicefunktioner, og det er det, der gør, at vi har sympati for hensigten bag fremskridtspartiets forslag. Viser det sig at blive overflødigt, så er det noget, beboerne derude har sørget for, det er i hvert fald ikke noget, de politiske partier har sørget for det blev.

Der er selvfølgelig også ét vægtigt argument til, og det er spørgsmålet om kontakten, om det modsatte af centraliseringen. Dette er ganske vist kun et lille skridt på vejen, men jeg synes, det er et skridt, der, hvis man ikke fik det standset med denne centralisering, snerper hen ad det, som ligner de svenske erfaringer, som er blevet bekendt vel efterhånden for hele verden

gennem et par udmærkede svenske forfattere. Det er også noget af det perspektiv, der ligger i det. Jeg synes sådan set, det er lidt beskæmmende, at justitsministerens argumentation overhovedet ikke gik ind på det med service og det perspektiv, men gik på rygmarsvrefleksen med lov og orden og politi på vejene osv.

Ordføreren for forslagsstillerne (Wamberg)
(FP):

Jeg vil gerne indledningsvis takke ordførerne for de øvrige partier, der har vist velvilje over for forslaget uanset de formelle kritiske bemærkninger, der er kommet fra forskellig side i retning af, at lovforslaget skulle være overflødigt. Hensigten med at fremsætte det er, som det fremgår af bemærkningerne, at beboerne i meget vidt omfang og helt på tværs af de politiske partiskel har ønsket denne politikreds bevaret; der er indsamlet over 10.000 underskrifter i et område med godt og vel 50.000 beboere, det er dog en præstation. Der er argumenteret meget dygtigt fra de to borgmestres og kommunalbestyrelses side, og hvad jeg synes er endnu mere væsentligt: politiet har i det specielle område nu i 7 år ventet på en afgørelse af, om det skal forblive der eller ikke forblive der.

Vel, det er for så vidt en negativ beslutning, der forhåbentlig vil blive truffet, den er accepteret, forstår jeg af justitsministeren, som nu har opgivet at fremsætte et forslag om sammenlægning med politikredsen i København i hvert fald foreløbig, men jeg deler ikke helt hr. Hagen Hagensens opfattelse, når han tror, der ikke ville være sket noget alligevel, selv om dette forslag ikke var kommet på bordet. Jeg foretrækker viden fremfor tro, og hvis et tilstrækkeligt stort flertal i folketinget fastslår, at Tårnby politikreds skal forblive selvstændig, tror jeg, det vil vare meget længe, før forholdene ændrer sig sådan — det kan de naturligvis, det bestrider jeg ikke — men det gælder jo generelt, at et hvilket som helst her i tinget vedtaget forslag når som helst kan ændres, når der samler sig et flertal for at gøre det. Jeg synes, vi skylder det specielle område af Københavns amt at få fastslået, at det kan prøve at få rationaliseret polititjenesten, som igennem en meget lang

[Wamberg.]

årrække ikke har kunnet etablere sig på en tilstrækkelig rationel måde.

Der tales i betænkningen om, at en sammenlægning med København ville medføre besparelser. Vi har jo haft en lang række eksempler på, at besparelser ved sammenlægninger — det være sig kommunesammenlægninger eller storhospitaller — var overordentlig iøjnefaldende, men har rig dokumentation for, at det modsatte er blevet tilfældet, så jeg tror ikke, det kommer til at koste nogen mere, at Tårnby politikreds bliver bevaret.

Justitsministeren (Orla Møller):

Der er vel ikke noget at sige til, at det bliver en højst ejendommelig form for debat, vi får i dag. Jeg er blevet sat i den situation, at jeg tilsyneladende skal angribes for at forsvare et forslag, jeg ikke har fremsat, og det er jo en noget ejendommelig situation at være i. Jeg vil gerne i den forbindelse sige til hr. Gudme, at det der blev kaldt familiehensyn, udelukkende var en loyalitet over for et udvalg, der havde arbejdet sagligt og forsvarligt, uanset hvordan man så vil vurdere resultatet af deres arbejde.

Men jeg vil også gerne i forbindelse med hr. Poul Dams tankegang sige, at det er nu engang sådan her i landet, selv om pressen og også visse politikere har den stik modsatte opfattelse, at det er ministeren, der tager afgørelsen af, hvilke betænkninger han vil bruge til at fremsætte lovforslag på, og man har altså endnu ikke benyttet den betænkning, der forelå, til at fremsætte lovforslag. Jeg kan også fortælle, at det ikke bare er mig, der praktiserer det princip, men det er almindeligt: der ligger adskillige betænkninger efter meget fornuftigt udvalgsarbejde, som endnu ingen minister har turdet røre med en ildtang eller måske af andre grunde ikke har turdet røre ved. Derfor er det altså også på det punkt en kolossal misforståelse at tro, at fordi der foreligger en eller anden betænkning, skal den omgående omsættes i et lovforslag. Derfor vil jeg gerne sige til hr. Wilhjelm, at det står helt og fuldt for hans egen regning og er aldeles ubevisbart, at strukturudvalgets betænkning naturligvis ville være blevet gjort til et forslag, hvis ikke dette her var sket. Det har hr. Wilhjelm

overhovedet ingen mulighed for at dokumentere.

Så ville jeg godt sige yderligere uden at gå ind på den lange række af forskellige argumenter, at jeg har altså ikke stået her i dag og argumenteret for et forslag om nedlæggelse af Tårnby politikreds. Jeg har forsøgt at ridse historien op, jeg har forsøgt at give nogle af de argumenter, som er fremført i betænkningen; jeg kunne have givet flere endnu ud fra en personlig vurdering; jeg kunne have givet en lang række af argumenter, der går imod disse ting. Det afgørende for mig at se er ikke at gå ind i den diskussion, men at gå ind et andet sted, at få sagt følgende: Jeg har altså ikke fremsat dette forslag, fordi jeg har været i tvivl. Jeg har været i tvivl om, hvorvidt man ikke kunne nå frem til besparelser og fornuftige ordninger ad anden vej. Det er en meget væsentlig ting for mig at få dette sagt. Det er da muligt, at man ved at etablere langt stærkere samarbejdsordninger mellem Tårnby og København og også mellem andre områder kan opnå både et rimeligt serviceleje og naturligvis også en større effektivisering. Må jeg lige i den forbindelse sige, at hr. Wilhjelm påstande om, at det skulle være en sørgelig argumentation, jeg betjener mig af, fordi der ikke her tages hensyn til den civile service, igen hviler på en kolossal misforståelse, som masser af argumentationen i øvrigt, fordi man simpelt hen har troet, at alt politi forsvandt fra Amager for at blive placeret inde på Københavns politistation; det har jo aldrig været tilfældet, det har aldrig været det, der var tale om.

Jeg skal yderligere sige, at baggrunden for, at jeg ønsker at anmode strukturudvalget om at fortsætte sine overvejelser og er fremkommet med den vurdering, jeg har talt om, for hele hovedstadsområdet, er, at der måske kan tænkes en helt anden struktursituation end den, vi normalt har forestillet os. Hvorfor skulle vi da ikke tage en sådan mulighed med?

Jeg er også nødt til at sige, at jeg ikke tror, at en sådan undersøgelse kan afsluttes i løbet af kort tid. Jeg tror, det vil være nødvendigt at sige, at der vil gå en længere periode. Derfor vil jeg også overveje muligheden af at anmode de berørte politimyndigheder om at søge etableret et særlig snævert sam-

[Justitsministeren.]

arbejde mellem politiet i Tårnby og politiet i København, for vi kan vel trods alt det, der har været af debat i dag, være enige om, at der ikke bør anvendes flere ressourcer til en opgaves løsning end nødvendigt. Et sådant samarbejde omfattende både ordenspolitiet og kriminalpolitiet bør have et sådant indhold og en sådan form, at ulemperne ved at lade Amager være opdelt i 3 adskilte politidistrikter mindskes mest muligt. De nærmere detaljer må i første omgang naturligvis søges aftalt mellem de direkte berørte politimyndigheder. Jeg finder det rigtigt ikke på nuværende tidspunkt at lægge mig fast på en løsning hverken på dette konkrete område eller det, der skal komme ud af de meget bredere og mere dybtgående undersøgelser for hele hovedstadsområdet. Jeg er overbevist om, at hvis vi ender dér med benene på jorden, vil vi kunne få et fornuftigt udvalgsarbejde også om dette forslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Nathalie Lind):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Bl. a. om selvangivelsesfristen, afskrivning på dræningsanlæg og beskatningen af dødsboer og arvinger).
(Lovforslag nr. 102. Fremsat 27/11 75).

Grünbaum (S):

Lovforslaget drejer sig om ændringer i forskellige skattelove, og der burde nok have været fremsat specielt lovforslag for hvert lovområde. Vi kan anbefale det samlede forslag til snarlig gennemførelse, men vi forstår, at der hos skatteministeren er ønske om, at den del af lovforslaget, der går ud på, at der gives adgang til, at bogførings- og regnskabspligtige skatteydere nu uden ansøgning skal

kunne opnå udsættelse ved aflevering af selvangivelsen, bliver gennemført omgående af hensyn til det administrationsforberedende arbejde, som hænger sammen med denne lille reform. Det vil vi naturligvis være villigt indstillet over for, således at de andre dele af lovforslaget må afvente nærmere drøftelse i udvalget. I mit parti vil vi være indforstået med en sådan ordning, idet vi så forventer et omgående ændringsforslag herom fra ministeren.

Brixtofte (V):

På venstres vegne kan jeg tilslutte mig det, den forrige ordfører har sagt.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil gerne på fremskridtspartiets vegne give udtryk for, at tankerne om en deling af lovforslaget kan vil egentlig støtte. Det første punkt: en forlængelse af selvangivelsesfristen, ser vi gerne træde i kraft allerede pr. 1. januar 1976. Vi havde fundet det rimeligt, om man også havde behandlet dødsbo-beskatningen vedrørende afdødes afskrivninger på fast ejendom, idet det her, selv om det er få personer, det drejer sig om, er personer, som er blevet urimelig hårdt behandlet i forhold til, hvordan afdøde ville være blevet behandlet.

Med hensyn til de to andre punkter i forslaget føler vi, det ville være rigtigt, hvis ministeren fremkommer med to selvstændige forslag, idet det er lidt mærkeligt for mig, at man laver et lovforslag, som i realiteten drejer sig om flere forskellige ting. Det er noget vanskeligt at tage stilling til sådan en grydefuld, når man på den ene side gerne vil støtte noget af det, men på den anden side ikke kan medvirke til en del af det. Så jeg håber på, at vi kan få de to ting skilt ad, og hvis ministeren vil nøjes med at tage de to ting ud af lovforslaget, kan vi medvirke til, at forslaget bliver gennemført uden udvalgsbehandling. I modsat fald må vi ønske, der bliver foretaget udvalgsbehandling, fordi de to andre ting efter vores mening kræver en langt større oplysning.

Gydemark (RV):

Jeg kan tilslutte mig de foregående ordføreres ønske om at få delt lovforslaget op i flere forskellige lovforslag. Jeg har også en fornemmelse af, at det ligesom er en sam-